ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců Mgr. Evy Šonkové a JUDr. Miluše Doškové v právní věci žalobkyně: **FLEET Control, s. r. o.**, se sídlem Smetanovo nábřeží 327/14, Praha 1, zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 6. 2016, č. j. KUOK 66002/2016, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě, pobočka Olomouc ze dne 20. 3. 2018, č. j. 65 A 61/2016 – 32,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

## Odůvodnění:

### I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím Magistrátu města Olomouc (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 29. 4. 2016 č. j. SMOL/096815/2016/OARMV/PZP/Gra byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správního deliktu dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustila porušením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tím, že jako provozovatelka vozidla VW Passat RZ: X (dále jen „vozidlo“) nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, neboť dne 1. 11. 2015

v době od 21:45 hod. do 22:40 hod. v Olomouci na Dolním náměstí neznámý řidič v rozporu s § 39 odst. 5 zákona o silničním provozu neoprávněně zastavil a stál s motorovým vozidlem tovární značky VW Passat X mimo vyznačené parkoviště v úseku platného svislého značení IP 27a - Pěší zóna s dodatkovým textem „IZS, MMOL, TSMO, MPO 0-24h, cyklisté, TAXI, svatby 0-24h, dopravní obsluha 8-10h, potraviny 12-14h“ (dále jen „výrok o vině“). Za spáchání tohoto správního deliktu uložil správní orgán prvního stupně žalobkyni pokutu ve výši 1500 Kč.

[2] Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl.

[3] Proti napadenému rozhodnutí podala žalobkyně u Krajského soudu v Ostravě – pobočka Olomouc (dále jen „krajský soud“) žalobu, jíž se domáhala zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) shledal žalobu nedůvodnou a zamítl ji.

## II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti napadenému rozsudku podala žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost. Podle přední námitky stěžovatelky měl krajský soud nesprávně posoudit právní otázku naplnění předpokladů pro možnost zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Správní orgán prvního stupně měl podle stěžovatelky poté, co mu bylo sděleno jméno řidiče vozidla, využít některého z pořádkových opatření, případně si od ní coby provozovatele vozidla vyžádat důkazy, že vozidlo řídil vskutku řidič, kterého označila, eventuálně vyslechnout osobu, která následně požádala o odstranění technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla. Stěžovatelka k tomu blíže namítá, že nebyly naplněny podmínky pro možnost zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla, které vyplývají z judikatury Nejvyššího správního soudu, na niž krajský soud odkazuje. Je dle stěžovatelky nepochybné, že právě pořádkové opatření by řidiče vozidla přimělo k tomu, aby se ke správnímu orgánu prvního stupně dostavil a vyjádřil se, zda vozidlo zaparkoval, či nikoliv. Pokud by došlo k tomu, že by správní orgán prvního stupně předvolal k podání vysvětlení i stěžovatelku, je téměř nepochybné, že by se dozvěděl více, s velkou mírou pravděpodobnosti by pak tyto informace postačovaly minimálně k zahájení řízení o přestupku řidiče vozidla. Správní orgán prvního stupně rezignoval na využití zákonných nástrojů k tomu, aby řidiče vozidla vyslechl, a rezignoval na provedení racionálních kroků, které by vedly ke zjištění totožnosti konkrétního přestupce.

[5] V rámci kasačních námitek o neprokázání protiprávnosti jednání uplatnila stěžovatelka s odkazem na rozsudek zdejšího soudu ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42 i argumentaci zpochybňující určitost vymezení místa spáchání správního deliktu ve výroku o vině. Podle této dílčí námitky si nelze z příliš obecné specifikace místa skutku činit úsudek o naplnění všech znaků skutkové podstaty správního deliktu, jelikož z formulace výroku o vině nevyplývá, zda vozidlo stálo vskutku na Dolním náměstí mimo vyznačené parkoviště.

[6] Právní závěr, že vozidlo stálo „na Dolním náměstí mimo vyznačené parkoviště“ se pak neopírá o prokázání skutku, resp. jeho protiprávnosti. Právní závěr o protiprávnosti

jednání je nutné podložit skutkovými zjištěními. Závěr krajského soudu, že platí-li pro celou oblast Dolního náměstí úprava pro pěší zónu, pak je vymezení místa jako Dolní náměstí dostatečné, by platil pouze tehdy, pokud by nebylo prokázáno, že v různých částech Dolního náměstí platí rozdílná úprava parkování. Rovněž nebylo prokázáno, že vozidlo parkovalo na pozemní komunikaci, a stejně tak, zda vskutku žalobce porušil dopravní značku „pěší zóna“ s dodatkovým textem uvedeným ve výroku rozhodnutí, ani není zřejmé, zda žalobce parkoval právě v místě, kde je parkování zakázáno, nebo v místě, kde je parkování dovoleno.

## III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatelka je osobou oprávněnou k jejímu podání, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel [§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[8] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nenaplnění předpokladů pro možnost zahájit řízení o správním deliktu provozovatele vozidla [III. A.; kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]; dále se zabýval určitostí vymezení místa spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně [III. B.; § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.] a sérií námitek o neprokázání protiprávnosti jednání [III. C.; § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.].

### III. A. *Naplnění předpokladů pro zahájení řízení o správním deliktu provozovatele vozidla*

[10] Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu vyzve obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.

[11] Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu musí výzva podle odstavce 1 obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.

[12] Podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1.

[13] Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se právnická nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[14] Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu projedná obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

[15] Citované ustanovení zákona o silničním provozu vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle jehož zákonné úpravy je třeba poučit provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.

[16] Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze dne 6. 9. 2011,
dostupný na http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm).

[17] Zdejší soud se k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 – 21 následovně: „*Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího*

*správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.*"

[18] Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu k tomuto účelu právní úpravy „*by bylo proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.*" (viz rozsudek ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 46, dále např. rozsudky ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016 – 46, nebo ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40).

[19] V rozsudku ze dne 4. 10. 2017, č. j. 8 As 146/2016 – 5 pak Nejvyšší správní soud uvedl (zvýraznění doplněno): „*Mají-li správní orgány reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Pokud ovšem provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, která je nekontaktní, osobu žijící v zahraničí, osobu, které se nedaří doručovat, případně tato osoba odepře podat vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu naplněna a správní orgán po odložení věci či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.*"

[20] V posuzované věci správní orgán prvního stupně zaslal stěžovatelce výzvu podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, ve které byla rovněž v souladu s § 125h odst. 6 téhož zákona poučena o možnosti sdělit údaje o řidiči, který se přestupku měl dopustit. Stěžovatelka sice nezůstala vůči této výzvě pasivní a ve stanovené lhůtě správnímu orgánu sdělila údaje o konkrétní osobě, které měla vozidlo v danou dobu a v daném místě zaparkovat, tato osoba však i přes doručení výzvy správního orgánu prvního stupně k podání vysvětlení vůbec nijak nereagovala, a to i přes to, že jí výzva byla doručena přihlášením se do její datové schránky. Tedy i přes prokazatelné seznámení se s faktem popsaným ve výzvě, že ji stěžovatelka označila za osobu, která výše uvedeným způsobem zaparkovala vozidlo v rozporu s právními předpisy, tento fakt ignorovala a správnímu orgánu prvního stupně ani nesdělila své vysvětlení, ani nijak jinak se správním orgánem nevešla do jakékoli formy kontaktu. Z hlediska důsledků pro možnost dosažení výše uvedeného účelu zákona se přitom jeví jako nerozhodné, z jakých důvodů byla stěžovatelkou označená osoba zcela nekontaktní, (jako je tomu ve zcela srovnatelných případech účelového sdělování údajů o osobách žijících v zahraničí či neznámého pobytu) pakliže jí zůstala zachována možnost až do odložení jejího podezření takovéto důvody kdykoli uvést. Za situace, kdy je zákonem uloženou odpovědností provozovatele vozidla znát údaje o jeho řidiči během užívání vozidla při provozu na pozemních komunikacích, nelze takovéto jednání stěžovatelkou označené osoby vnímat jako jednání právně nevýznamné – jeho zákonem předpokládaným důsledkem totiž může být i zastavení správního řízení ve věci podezření ze spáchání přestupku řidiče vozidla, budou-li k tomu splněny předpoklady, a subsidiární nastoupení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt. Tyto důsledky přitom vyplývají nejen z výše uvedeného smyslu a účelu právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, nýbrž i ze samotného normativního textu zákona, jehož znalost je u obou subjektů odpovědných v takovémto

vzájemném poměru předpokládána. V situaci takto vzájemně provázaných odpovědností stěžovatelky a jí označené osoby s sebou vědomé mlčení (ať již kterékoli z těchto stran) jednoduše vede ke stejnému právnímu důsledku, totiž že ze strany správních orgánů zpravidla není možné zjistit skutečnosti odůvodňující zahájení řízení o přestupku proti určitému řidiči vozidla. Procesní pasivita osoby označené stěžovatelkou tu tedy nutně vedla k právním důsledkům, které však není možné označit za nezákonné či zákonem nepředpokládané.

[21] Lze si jistě představit další eventuální procesní kroky správního orgánu prvního stupně, které by mohly vést k dalšímu zjišťování skutečností odůvodňujících zahájení řízení o přestupku proti určitému řidiči vozidla, jak namítá stěžovatelka. Takovéto další eventuální zjišťování však automaticky neznamená, že povede ke konkrétnímu výsledku, a nemá být nehospodárným důsledkem účelového vědomého mlčení tam, kde zákonná úprava v souladu se svým účelem a cílem skýtá jiné procesní možnosti postihu protiprávního jednání při užití vozidla na pozemní komunikaci.

[22] Pokud správní orgán prvního stupně vyhodnotil konkrétní podmínky, za nichž se i přes svou řádnou procesní aktivitu nedobral jakékoli reakce označené osoby na svoji výzvu, jako naplnění zákonných podmínek pro odložení věci podezření na spáchání přestupku řidiče vozidla konkrétní osobou, lze shodně s krajským soudem uzavřít, že podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla v tomto případě naplněna. Jako významné se přitom jeví skutkové okolnosti případu, na které krajský soud v napadeném rozsudku odkazoval a které opodstatňují konkrétní pochybnosti o efektivitě a hospodárnosti dalších procesních kroků ze strany správního orgánu prvního stupně. Pokud přitom dospěl k závěru, že by jednotlivé stěžovatelkou namítané další procesní kroky při zjišťování konkrétní osoby řidiče vozidla patrně nevedly „s přihlédnutím k obstrukčním taktikám hojně stěžovatelkou užívaným“ k důkazu o tom, kdo vozidlo skutečně zaparkoval, je třeba tento závěr považovat za správný a zákonný. Tato námitka kasační stížnosti je proto nedůvodná.

III. B. *Vymezení místa spáchání správního deliktu ve výroku rozhodnutí*

[23] Z usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS, plyne, že výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný správní delikt, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkretizací údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu. Při tom je třeba vycházet z významu výrokové části rozhodnutí, která je schopna zasáhnout práva a povinnosti účastníků řízení a jako taková pouze ona může nabýt právní moci. Pouze z řádně formulovaného výroku lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaká sankce byla uložena, pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté, jen výrok rozhodnutí (a nikoli odůvodnění) může být vynucen správní exekucí.

[24] Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu označení místa spáchání dopravního přestupku či deliktu ve výroku správního rozhodnutí tak, že správní orgán uvede město a ulici, kde k přestupku mělo dojít, zůstává v naprosté většině případů zcela dostačujícím. Smyslem požadavků na určitost popisu skutku ve výroku správního rozhodnutí je zabránit dvojímu postihu za týž delikt, případně záměně deliktu s jiným. K tomuto účelu výše uvedená specifikace místa v kombinaci s uvedením času spáchání deliktu zpravidla postačuje (srov. např. rozsudek ze dne 24. 1. 2018, č. j. 6 As 333/2017 – 31, či ze dne 28. 5. 2015 č. j. 9 As 291/2014 – 39). Nejvyšší správní soud ostatně ve své judikatuře vyhodnotil opakovaně takovéto určení místa deliktu ve výroku správního rozhodnutí v kombinaci s pořízenými fotografiemi jako dostatečné (srov. např. rozsudek ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 – 34, a tam citovanou judikaturu). Pouze ve skutkově zcela specifické situaci, kdy je sankcionováno neuhrazení stanovené ceny za parkování v ulici, kde vedle sebe existují jak zpoplatněná, tak i nezpoplatněná parkovací místa, musí být z výroku správního rozhodnutí patrné, že vozidlo stálo vskutku v místě, kde je zaplacení daného poplatku uloženo dopravní značkou (rozsudek ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42). K tomu postačuje uvést úsek ulice, na kterém vozidlo stálo, a fakt, že stálo v místě, kde platil režim placeného parkování (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2016, č. j. 1 As 247/2016 – 30). Pokud však celá ulice podléhá zpoplatněnému režimu, postačuje označení místa spáchání správního deliktu názvem ulice (srov. rozsudek ze dne 23. 11. 2016, č. j. 2 As 249/2016 – 39).

[25] V projednávaném případě bylo výrokem o vině označeno místo spáchání správního deliktu následovně: „*(...) v Olomouci na Dolním náměstí (...) mimo vyznačené parkoviště v úseku platného svislého značení IP 27a – Pěší zóna (...)*“, nikoli tedy jen slovy „*v Olomouci na Dolním náměstí*“, jak namítá stěžovatelka. Přitom je z hlediska, které je jádrem argumentace Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 11. 9. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42, podstatné právě to, že tehdejší značení IP 27a – Pěší zóna neponechává prostor pro jiné dovolené parkování, než jen na vyznačeném parkovišti uvnitř této zóny s tím, že každé jiné parkování je nerespektováním dopravního značení IP 27a – Pěší zóna (pochopitelně s přihlédnutím k regulaci dle dodatkových textů, což je z hlediska této kasační námitky nyní irelevantní). Tím se zcela odlišuje od skutkových okolností právě uvedeného rozsudku Nejvyššího správního soudu, jelikož v tamním případě mohlo být v konkrétní ulici v rozporu s dopravním značením jen některé parkování, a to v závislosti na zcela konkrétním vymezení umístění konkrétního parkovacího místa, resp. umístění zaparkovaného automobilu.

[26] Podobně nelze přehlížet, že vymezení místa spáchání správního deliktu ve výrokové části rozhodnutí je jen jedním ze znaků skutkové podstaty, a to vedle určení času a způsobu. Vymezení místa skutku tedy není jediným znakem, z něhož by snad měl být činěn úsudek o naplnění všech znaků skutkové podstaty, jak namítá stěžovatelka. Pokud tedy bylo ve výroku o vině místo spáchání označeno nejen názvem města a jeho náměstí, ale navíc upřesněno ještě k tomu (veškerému) místu v rámci pěší zóny, kde platil režim zákazu parkování mimo vyznačené parkoviště, pak je toto vymezení společně s vymezením času a způsobu spáchání z hlediska úsudku o nezaměnitelném naplnění všech znaků skutkové podstaty zcela dostačující a jakékoli jeho další upřesňování by v tomto případě bylo nadbytečné. Je přitom lhostejné, jaký název mělo konkrétní náměstí, na němž

bylo vozidlo zaparkováno, a jakým názvem byla označována konkrétní zóna, v níž bylo vozidlo zaparkováno. Krajskému soudu je třeba přisvědčit, že místo spáchání skutku bylo ve výroku o vině vymezeno dostatečně určitě. Námitka, působící i v kontextu ostatních výtek a zjištění obsažených ve správním spise značně účelově, je proto nedůvodná.

III. C. *Tvrzené nedostatečné prokázání skutkového stavu*

[27] Podle § 3 správního řádu, nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.

[28] Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2017 č. j. 10 As 24/2015 – 71, publ. pod č. 3577/2017 Sb. NSS *„pokud správní orgány opatří takovou sadu důkazů, z níž po jejich řádném zhodnocení lze učinit závěr o tom, že se obviněný skutku dopustil a zároveň neexistují rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění, změna pasivního postoje obviněného ve správním řízení v aktivitu v soudním řízení zřejmě nepovede k jeho úspěchu.“* Účelem soudního řízení není v prvé řadě hledat sebemenší pochybení správních orgánů, ale zjistit, zda stěžovatelčiny námitky mohly vyvolat důvodné pochybnosti o správnosti jimi zjištěného skutkového stavu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. 7 As 308/2016 – 80).

[29] V posuzované věci vycházel správní orgán prvního stupně z úředního záznamu Městské policie Olomouc ze dne 1. 11. 2014, z fotografií stojícího vozidla pořízených téhož dne, z popisu místa události na mapovém podkladu (situační mapce), z úředního záznamu Městské policie Olomouc ze dne 3. 11. 2014 a z oznámení o podezření ze spáchání přestupku včetně zápisu o podání vysvětlení osoby vyzvedávající vozidlo po odstranění technického prostředku k zabránění odjezdu vozidla.

[30] Během projednávání správní žaloby krajským soudem pak byly provedeny důkazy další, a sice sdělení Statutárního města Olomouce ohledně rozsahu jednotlivých pěších zón na území Dolního náměstí včetně mapových podkladů vyznačujících umístění příslušného dopravního značení včetně dodatkových textů pro jednotlivé oblasti obou pěších zón na území Dolního náměstí a mapový podklad jednotlivých parkovacích míst na území Dolního náměstí.

[31] Pokud krajský soud z pořízených fotografií dospěl k závěru, že *„v prostoru stání předmětného vozidla se nenachází žádná značka pro povolené parkování. Ostatně ani není zřejmé vymezení parkovacích míst na dlažbě, jak bývá obvyklé a žalobkyně ani netvrdila, že by na místě povoleného (vyznačeného) parkování stála*“, pak se jedná o závěr, se kterým se Nejvyšší správní soud ztotožňuje a považuje jej za správný. Pokud vozidlo stálo (parkovalo) mimo vyznačená parkoviště na kterémkoli jiném místě pozemních komunikací na Dolním náměstí v Olomouci, nutně parkovalo v oblasti působnosti značení IP 27a – Pěší zóna, tedy v místech, kde je parkování zakázáno.

[32] Pokud stěžovatelka namítá, že absence důkazu o umístění porušeného dopravního značení je zcela zásadní a vyvolává vážné pochybnosti, zda mělo být nerespektováno dopravní značení pěší zóny Horního náměstí, nebo Dolního náměstí, pak zcela přehlíží

výsledky dokazování provedeného krajským soudem. Z něj se podává nepříliš komplikovaný závěr, že v místě parkování vozidla, označeném situační mapkou ze strany Městské policie Olomouc, se nalézá *oblast působnosti* značení IP 27a – Pěší zóna nazývaná „oblast Horní náměstí". Tato oblast pěší zóny Horní náměstí pak sestává nejen z Horního náměstí samotného, ale i z prostorů přilehlých ulic a to včetně prostoru severní části Dolního náměstí, v němž právě bylo vozidlo zaparkováno. Fakt, že na přesně vymezené severní části Dolního náměstí v Olomouci platí režim pěší zóny s označením „oblast Horního náměstí" tak jistě nevede k „supersložitosti" situace, jak stěžovatelka namítá.

[33] Tato okolnost vymezení jednotlivých na sebe bezprostředně přiléhajících pěších zón nazvaných oblast Horní náměstí a oblast Dolní náměstí by snad mohla být relevantní jen potud, pokud by šlo o odlišnosti dopravního značení v podobě odlišných dodatkových textů ke značení IP 27a – Pěší zóna. Takovouto stěžovatelem namítanou pochybnost je však třeba odmítnout stejně, jak to učinil krajský soud v napadeném rozsudku, jelikož výrok o vině zcela přesně odpovídá dopravnímu značení, které vymezuje oblast Horní náměstí coby oblast pěší zóny, a to včetně správně uvedeného dodatkového textu. Ze sdělení Statutárního města Olomouce ohledně rozsahu jednotlivých pěších zón, které krajský soud provedl jako důkaz při jednání o žalobě, se podává, že v severní části Dolního náměstí, na níž bylo vozidlo zaparkováno, platila právě ta právní regulace dopravního značení IP 27a – Pěší zóna pro oblast Horní náměstí, která je popsána dodatkovým textem uvedeným ve výroku o vině.

[34] S ohledem na výše uvedené má Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem za to, že z důkazů provedených ve správním řízení a v řízení před krajským soudem vyplývá, že vozidlo stálo mimo vyznačené parkoviště v oblasti působnosti dopravního značení pěší zóny tak, jak je uvedeno ve výroku a odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (a potažmo i v napadeném rozhodnutí). Podklady založené ve spisu jsou přesvědčivým důkazem protiprávnosti skutku. Zároveň neexistovaly žádné rozumné důvody zakládající pochybnosti o správnosti a úplnosti skutkových zjištění. Nejvyšší správní soud proto považuje námitku zpochybňující řádně zjištěný skutkový stav věci (prokázání skutku) za nedůvodnou.

[35] Z výše uvedených důvodů tedy žádná z uplatněných výtek podřaditelných pod kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) či b) s. ř. s. nebyla Nejvyšším správním soudem shledána důvodnou.

## IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[36] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené závěry zamítl kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s. věty poslední.

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Žalobkyně neměla v tomto řízení o kasační stížnosti úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému v souvislosti s tímto řízením nevznikly náklady přesahující jeho běžnou úřední činnost, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

**P o u č e n í :** Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2019

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu